

## Gellérthegy

Irta: Sértő Kálmán

Ma bejártam a szélben merev zászlós  
Gellérthegy utját, pázsitját, kövét,  
Hol csillagsugárként bontja a csipkebokor  
Szikrázva feslő rózsalevelét.  
Villákból hattyúfehérre fűrösztött macskák  
Ugranak gyöpre, kerítésen át,  
S méhekkal dorombolnak virágok közt,  
Önön maguknak szundító danát.

Az ég felé egy nagy lány sárkányt ereszt,  
Ugy hetvenkilós diáklány lehet,  
A széles hátát egyszemmel fundálva  
Bánat böködi rokkant lelkeket.  
A sok nő annyi illatot sugároz,  
Nem bírja hátán elvinni a szél,  
Össze vegyül a tiszta levegővel,  
Szívemre korbácsütéssel zenél.

Bozótok között munkáscsalád eszik,  
Elfeledtek a hegyre hozni sót,  
Az asszony boltba indul, akasztófán —  
Kíván az urának nyakra valót.  
A bokrok közül raccsos röhej harsan,  
Ez itt a hegyi szegényebb negyed,  
Kimosott inget a gyöpön szárítanak,  
Kártyázva trónolják a vén hegyet.

Itt minden szép, a fű, a fák, virágok,  
Füst és zaj helyett kérdő csend honol,  
Mindenkít kérdez: hisz-e az Istenben?  
Harcot gyógyít és szívet leporol.  
Néha csókot is lehet itt szereznit,  
Nagy a csönd, illat, sok szív szomorú,  
Tiszta ég alá, klinikába küldte  
Embereket a pesti háború.

Szegények idegszanatóriuma,  
Allj csak erősen, rózsás tiszta hegy,  
Rajtad heverve olyankor jó sírni,  
Mikor nem látják, mikor nap lemegy.  
Mikor a szép lányok is lementek már,  
Halkan feljövő csillagok előtt,  
Még van olyan, ki virágot ölelve,  
Szagolva-sírva húzza az időt...